

dan po džungli z majhnim fotografičnim aparatom v roki. Ako si je ubil v glavo, da je hotel fotografirati levji prizor, je stikal tako dolgo, dokler ni naletel na posemeznega leva ali na celo družino. Postavil je aparat in je glasno zakričal. Iz početka po krik uzbujena zver se je zagledala v drznejša in v teh trenutkih jo je fotografiral. Zadel pa ga je kljub drznosti usoda vseh navdušenih lovcev: čreda divjih slonov ga je poteptala v trenutku, ko jo je hotel utisniti na fotografsko ploščo.

Redek doživljaj

z levi beleži Anglež Millingdon. Z dvema spremljevalcema se je peljal v avtomobilu preko puščave Kalahari. Solnce je bilo že zašlo, ko so še bili oddaljeni 200 km od cilja potovanja. Millingdon je sedel pri krmilu voza in ko je hotel vstati s sedeža, je zagledal naenkrat leva in dve levinji, kako so stopali iz gošče in ostali zmedeni od žarometov pred avtomobilom.

Po preteku nekaj trenutkov nepopisnega strahu si je opomogel Millingdon do glasu. Ne da bi se bil ozrl, je rekel ovčarjem: »Vstanita takoj, primita za puške, levi so tu.« Oba moža se nista niti ganila. Na smrt preplašeni Anglež je kričnil v obupu: »Puške, levi nas ogrožajo!« Ne bodite smešni, Millingdon, peljite naprej — je odgovoril eden od mož, ki se je bil med tem prebudil. Drugi je smrčal mirno naprej.

Millingdon se je moral udati v usodo. Ko je začel motor ropotati, so se odstranile zverine za par korakov. Z divjo brzino je smuknil avto mimo levov. Ko je poročal drugi dan Anglež večji družbi o strašnem doživljaju, mu ni verjel nikdo tega izrednega srečanja s kraljem in kraljicama afriške džungle.

Molitve po maši z novim besedilom, kakor ga določa novi katekizem, so izšle v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Cena doseganja.

DRUŠTVENE VESTI

Velik fantovski tabor v Savinjski dolini.

Za Savinjsko dolino bo prihodnja nedelja pomemben dan. Na Polzeli se vrši velik fantovski tabor, združen z blagoslovitvijo temeljnega kamna Društvenega doma. Na tabor pridejo fantje iz št. Petra, Žalca, Griž, Gotovelj, št. Pavla pri Preboidu, Braslovč, št. Jurija ob Taboru, Gomilskega, Vranskega, Šmartna ob Paki, št. Andraža pri Velenju, št. Ilja pri Velenju, Šoštanja, Škal in Velenja ter župnij gornjegrajske dekanije. Govorita dr. Jeraj in dr. Vatovec iz Maribora.

Fantovski tabor pri Sv. Roku nad Šmarjem pri Jelšah bo v nedeljo dne 13. septembra t. l. Po sv. maši bo tabor zunaj cerkve, na katerem govori predsednik katoliške akcije za lavantinsko škofije podpravnatelj Franc Jerebič. V slučaju slabega vremena bo zborovanje v Društveni dvorani v Šmarju.

Remšnik. Obe Marijini družbi obhajata kvartni teden svojo 25letnico obstoja. Tridnevna bo pod vodstvom g. misijonarja iz Celja, ki se zaključí v nedeljo. Zjutraj bo vsaki dan govor in spovedovanje. V nedeljo zjutraj govori g. dekan Podvinski. V nedeljo popoldne bo slovesnost v cerkvi in zunaj cerkve. Na slavnostni akademiji bodo razne točke, primerne omenjeni proslavi. Marijine družbe v Dravski dolini vabimo na izlet in na proslavo.

Izlet Krščanske ženske zveze v Mariboru v Ruše se ne vrši.

Staritrg pri Slovenjgradcu. Prihodnja nedeljo dne 13. septembra obhaja tukajšnja dekliška Marijina družba desetletnico, odkar je bila ustanovljena. Naprošen je tudi preč. g. kanonik Franc Časl, da bo blagoslovil novo družbeno zastavo. — Pri tej priložnosti se bodo zbrale tudi vse dekliške Marijine družbe starotrske dekanije k proslavi 1500letnice, odkar je efeški občni cerkveni zbor ročil čast Brezmadežne kot Matere božje. Vse družbenice Marijinih družb, pa tudi vsa druga poštena dekleta od blizu in daleč so prisrčno povabljeni!

Gornja Ponikva. Katoliško prosvetno društvo »Slomšek« na Gornji Ponikvi proslavi v nedeljo dne 20. septembra na Gornji Ponikvi svoj 25letni obstoj.

*

Vprašanja in odgovori.

A. H. v L.

Koliko dobim za belgijski frank?

Odgovor:

22.50 Din. Vsaka banka vam mora dati potrdilo, po čem je obračunala.

A. O. v J.

Ali kot stavbeni mojster lahko vzamem mizararskega pomočnika za izvršitev nekaj del?

Odgovor:

Lahko. Prijavite ga pa bolniški blagajni in plačate uslužbenski davek.

J. G. v P.

Nasedel sem agentu, ki mi je prodal neko živinozdravniško knjigo na obroke, poslal pa na povzetje. Knjiga tudi po vsebini ni priločljiva, posebno za mlade ljudi ne. Ali smejo tako po hišah knjige prodajati?

Odgovor:

Zopet primer, kako lahkoverni nasedejo. Ako ima agent oblastno dovoljenje, sme okrog hoditi. Toda vaša pravica je — vrata mu pokazati. Ničesar ne kupujem od agenta — to je najboljša načelo. Knjige, ki si jih želite, dobite v knjigarnah Tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

M. H. v S.

Kam se naj obrnem za nagrado za preceppljenje šmarnice?

Odgovor:

Potom občine, ki preceppljenje potrdi, na bansko upravo v Ljubljani.

D. O. v O.

Kolo sem kupil od znanca. Ta pa od tate. Zdaj so mi ga vzeli. Ali lahko dobim denar nazaj?

Odgovor:

Tat je dolžen vrniti denar prvemu kupcu, on pa vam. Če tatnima, trpite vi, razen če je oni, ki je od tate kupil, vedel, da je kolo bilo ukradeno.

Razveseliti se je je hotel kakor ženin, ki zagleda nevesto, za poroko že napravljeno in ovenčano.

Pa je takoj začutil, da v srcu ni pravega toplega veselja.

Postal je ob njivi. Z dolgim, vprašajočim pogledom se je razgledoval po nji, v tihi, mračni noči pokojno pred njim ležeči.

A njiva je molčala.

Kakor v globok sen pogreznjena je ležala pred njim. Ali kakor bi se bila potajila, ni ga marala videti. Ali kakor mrtva, pravkar umrla.

Prestrašil se je te misli, da mu je postalo vroče.

»Ah, kako sem otročji! Saj samo počiva. Kakor človek je tudi zemlja počitka potrebna. Pa posije solnce in jo zbudi. In bo spet vsa žarela in dehtela.«

Vendar mu je bilo ob vseh lepih besedah, s katerimi se je poskušal umiriti in potolažiti, pri srcu tesno in težko. Kakor bi mu bila vsa ta mračna, molčeča žalost, razgrnjena čez njivo, ležeča na Korenovem domu, ki se je le napol razločno, pošastno črnil iz nočne temine, legla na srce in bi ga težila in morila. Kar v dve gube ga je stiskalo.

Nenadoma se je zravnil, naglo in sunkoma, da ga breme ne bi povsem strlo. Kakor človek, ki ga zebe in se hoče segreti, je stopil naglo na ozare. Venomer strmeč v njivo, na nizko, v mraku komaj vidno strnišče, zakaj rž je bila že požeta in posprav-

ljena, je šel okrog njive, kakor bi jo na korake premerjal. Šel drugič, kakor bi se bil prvič uštel. Šel tretjič, da bi jo zmeril za ped natanko in mu je ne bi mogel nihče za pol koraka odvzeti in ukrasti.

Iznad gozda se je med tem dvignilo blede in upalo lice večnega ponočnjaka meseca. Svet se je razsvetlil kakor mračna soba ob slabi leščerbi.

Matija v svoji zamaknenosti tega niti opazil ni.

Pač pa je opazil Peter Koren.

Polmrtvega so ga pripeljali iz mesta; Pintarič ga je vozil v mesto in domov. Takoj po vrnitvi je moral leči. Nekaj časa je ležal in kašljal, kakor da si mora še nocoj dušo izkašljati. Toda zvečer, ko je zunaj vse molčalo, vse tako sladko-pokojno spalo, mu ni dalo več pokoja v postelji.

Pač je Marija prosila: »Ne vstajaj! Ti bo še huje!« A je vendar vstal. »Če ležim, me le bolj duši. Pri oknu dobim vsaj malo zraka.«

Res mu je tam nekoliko odleglo.

Dolgo je že sedel pri oknu in strmел ven v noč, tja na drago njivo. Kar se je nenadoma stresel, da so mu zobje zašklepetali.

Ko se je razlil čez svet svit lune, je zagledal tam ob njivi visoko moško postavo, naglo stopajočo krog njive, z enakomernimi, vojaškimi koraki.

Šel je z očmi za neznancem, korak za korakom. Trudil se je z vsemi silami svojeglavega jetičnika,

fesor: »Kar ostanite, vozni listek moram na vsak način najti, ker sicer ne vem, kam potujem.«

Sodnik priči: Zakaj pa niste priskočili tožitelju na pomoč, ko ste gledali pretep? — Priča: »I, gospod sodnik, kako sem pa mogel takrat vedeti, kdo bo tožitelj in kdo toženec?«

Ponoči se ne vidi.

Župan: »Vi se torej potegujete za službo nočnega čuvaja pri meni? Prav za prav ste za ta posel že prestari.«

Prosilec: »Saj ponoči nihče ne vidi.«

Katehet: »Ko sta bila Adam in Eva izgnana iz raja, kaj jima je rekel Gospod?« Pavleč (s povzdignjeno pestjo):

M. P. v Z. R.

Imam travnik ob občinski cesti. Sedaj mi svojevoljno travnik jemljejo in cesto širijo. Kam se naj pritožim?

Odgovor:

Ker se delo vrši gotovo po naročilu občine, se pritožite na srezko načelstvo.

S. Š. v Z.

Ali sme župan sam dovoliti konjaču posebno takso od psov?

Odgovor:

Ne. Župan sam ne sme odrediti nobenih bremen, ampak občinski odbor in mora biti to potrjeno.

K. B. v J.

Ali moram plačati hišni davek, ko sem kot oče 10 otrok davka prost?

Odgovor:

Gotovo mislite banovinski davek od sobe. Ta je od 1. septembra t. l. odpravljen.

F. B. v Sv.

Ali lahko zahtevam od lovskega najemnika toliko za kokoš, kakor na trgu?

Odgovor:

Zahtevajte!

F. J. v P.

Ali sem dolžen plačati dolg, ki ga napravi mladoletna hčerka?

Odgovor:

Ste dolžni, ako niste objavili, da ga ne plačate.

F. P. v V.

Ali se zoper odlok finančne direkcije glede zgradarinskega davka še lahko kam pritožim?

Odgovor:

Začeti morate znova v Celju, toda uspeha najbrž ne bo.

A. A. v L.

Pogodbo imamo za nas obvezno, za trgovca pa ne, da ima prostore do leta 1940 v najemu. Zdaj je šel in hoče vrata, ki jih je vzdal, nam prodati. Prostor je zaklenjen, najemnine ne plačuje. Kaj naj storim?

Odgovor:

Pogodbe njemu ni treba držati, ker ste se tako čudno pogodili. Najemnine mora plačati za ves čas, kar ima prostore zaprte, če tudi

jih ne rabi, ker vam jih mora nazaj v rabo izročiti. Vrata so sedaj vzdana in so vaša last.

J. Str. v Z.

Ali mora učenec za kmetijsko šolo imeti kaj meščanske šole, da je sprejet?

Odgovor:

Zadostuje vaša ljudska šola.

K. J. v D.

Iz gozda nimam nobenega pota, ker so vsi mejaši poti zaprli. Ali naj nosim les po zrak?

Odgovor:

Čudni mejaši. Pot morate imeti. Vložite na občino prošnjo, da se pot določi.

R. A. v H.

Kakšno je strašilo za obrambo grozdja pred škroci najboljše?

Odgovor:

Klopotec, to je stara navada, ki pa še pomaga. — Na drugo vprašanje ne vemo odgovoriti.

Z. M. v H.

Sem član OUZD in bolan. Kako dolgo bom prejemal hranarino in zdravila?

Odgovor:

Dokler bo zdravnik to predpisoval.

L. F. v P.

Prevzeti bi moral posestvo, dvojni prevzitek je na njem. Službe drugod ne dobim, kaj naj storim?

Odgovor:

Delajte doma, za hrano, stanovanje in obleko boste vsaj preskrbljeni. Ako si posestva ne upate prevzeti, boste pač izplačani in bo treba službo poiskati.

J. M. v Sv. J.

Zavarovalnici mi nočeta izplačati cele zavarovalnine. Ali naj tožim?

Odgovor:

Bo menda treba. Če pa hočete govoriti o ti stvari, se zglasite pri g. Franjo Žebotu v Mariboru, Loška ulica 10.

Vsem:

Ponovno povemo, da odgovarjamo po vrsti, kakor so dopisi došli in se ne moremo vezati na nobeden čas. Tudi ne odgovarjamo takim, ki niso naročniki.

*

Povest podmornice,**Usoda podmornice in njene posadke.**

V noči od 30. na 31. julija 1916 se je priklatila »Giacinto Pullino«, leta 1913 zgrajena italijanska podmornica v Adrijo, da bi prišla do zaliva pri Reki, kjer bi prežala na plen. Podmornica je imela nesrečo, da je zavozila na otok Galiola s tako silo, da ni bilo niti misliti, da bi se rešila. Galiola je neznan, pust otočec, na katerem je bila hišica s svetilnikom, katerega je oskrboval poseben paznik z ženo. Zjutraj omenjenega dne je zapazil stražar ob skalovju otoka ponesrečeno podmornico. Zadnji del je tičal v vodi, sprednji pa moel 1 m kvišku in celi čoln je bil nagnjen na stran na skale. Italijani so se rešili iz notranjosti in so predvsem uničili na svetilniku telefon in druge pripomočke za javljanje. Nato so razbili po možnosti notranjost podmornice in odnesli seboj skrivne službene knjige. Odvezali so na otoku še dva čolna, ki sta bila paznikova last in so odveslali na odprto morje.

Po zatonu solnca je opazila signalna postaja na otoku Unie, da je na Galioli nasedla podmornica in je obvestila o tem Polo, od koder so poslali na preiskavo torpedne čolne. Med tem časom se je posrečilo pazniku na Galioli, da se je poslužil signala, je sporočil nočne dogodke in tekom ene ure so že bili italijanski begunci od avstrijskega torpednega čolna dohiteni in ujeti. Posadka je obstojala iz dveh oficirjev, enega stražnika ter 16 mož. Že paznik svetilnika je bil opazil, da ni nek tretji oficir, katerega uniforma se je razlikovala od drugih dveh stopil v isti čoln z drugimi, ampak čisto sam v manjšega. Torpedni čoln je zadel tudi na tega begunca čisto ločeno od prvega čolna. Vse te okoliščine so bile sumljive in Avstrijci so dvomili, da bi bilo ime jetnika samca pravilno. Jetnik je izpovedal, da se piše Nicolo Sambo in je linijski lajtnant v službi italijanske

»Sedaj morata vstran in iz svojega pota si bosta delala kruh!«

»No, kako se počutiš v zakonu?« »Izborno, od dne do dne postajam mlajši. Kakor v svojih dečjih letih kadim zopet skrivaj.«

Vojna postelja. Vojak novinec: »Odej nimamo, gospod stotnik.« — Stotnik: »No, potem se pač morate pokriti s slavo.«

Janko je bil največji hladnokrvnež v celim okraju. Nekoč je stopil v prodajalno ter hotel imeti velik škaf. »Tale bo, pošljite ga na Dovočno cesto št. 16. Ko je že prejel za kljuko, se je obrnil ter dejal mirno: »Pa kmalu ga pošljite, ker pri nas gori.«

da mu natanko pretehta hojo, mu premeri postavo, mu pogleda naravnost v lice, v oči.

Kmalu si je bil na jasnem: »Matija!«

Prijel se je za rob mize, tako ga je streslo. Roka, od boleznih slabotna, še huje oslabiljena po vsednem nem naporu in vznemirjenju, mu je trepetala nemirneje in nemirneje, da je miza rahlo od tal poskakovala, kakor bi jo potres pozibaval.

Pa je bilo tudi res izredno čudno, kar je videl.

Matija jo je namreč nenadoma mahnil kar počez čez njivo. Šel je sklonjen, kakor bi oral. Kar videlo se mu je, kako stopa iztežka, ker tišči plug z vso močjo v zemljo, da bi zarezal tem globlje brazde. Na vratéh se je obračal polagoma, kakor bi se obračali tudi konji in kakor bi plug le s težavo privzdigoval in ga z vso silo zopet v celino zasajal.

Enkrat, dvakrat, trikrat je tako oraje šel čez njivo.

Četrtnkrat je šel bolj pokonci, a tudi počasi. Z desnico je zamahoval, kakor bi sejal. Tako stopa, glej, polagoma čez njivo, nazaj, spet tja čez. Roko vihti na široko od sebe: seje, seje ...

Petra je stresal divji srd, a tudi čudna groza. Spomnil se je sejalca satana, ki je tolikokrat slišal o njem v pridigi. Pride, kadar ljudje spe, zaseje ljulko, pokazi vso njivo, omadežuje vso posetev.

»Peter, sai se ob oknu čisto prehladiš. Šklepetaš

z zobmi kakor prazna trlica. Pojdi v posteljo!« je prosila žena. Ze je vstajala, da bi ga s silo odvedla od okna.

A preden je vstala, je Peter z visokim, jetičnim glasom, drhtečim od groze in srda, kriknil v tiho noč: »Kaj seješ, satan? Dušo si posejal že v mestulč!

Kakor Lotova žena, ko je postala solnat steber, je temni sejalec na mestu obstal. A že čez trenotek je planil z divjo naglico čez njivo, kakor bi nameraval ubežati smrti in večnemu pogubljenju.

A ni krenil proti Petkovi bajti. Dol proti gozdu je bežal. In je utonil v temi gozda, kakor utone duša zavrženega in pogubljenega v temi peklenjski.

VI.

Peter je bruhal kri.

Bilo je bridko slovo, težko, težko umiranje.

Mučile so ga telesne bolečine, težila ga je bridka skrb: »Kaj bo z ženo, kaj z otroki? Kako bodo živel dandanašnji, ko se pravica boječe za durmi skriva, krivica bahato za mizo sedi! Vse jim vzamejo! Berači bodo!«

Umirajoč pa je nenadoma zaprosil: »Marija, odpusti mi tudi ti, kakor mu zdaj, v poslednji uri, jaz odpušчам. Bog ga bo sodil.«

(Dalje prihodnjič.)